Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Dispvtatio VI. - De forma sacramenti Eucharistiae

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

DISPVTATIO V.

De Forma Sacramenti Eucharistiæ.

CAPVT I.

Quæ sit forma huius Sacramenti.

Charitatis grâ prig agemus de fõa consecrãdi panis, deinde de fõa consecrãdi vini.

Dico igitur jmõ. qd fõa consecrãdi panis necessaria & sufficiens, est illa verba: hoc est corpus meum. ita D. Thom. q. 78 art. j ad 4. & reliqui Theologi communiter, vt patet ex ijs quæ docet Vasquez disp. 197. cap. j. num. 4. & fa contra Scotum in 4 dist. 8. q. 2. & de 2do dicto, & Angelum verbo de Eucha num. 14. asserentes verba quæ in canone præmittuntur antequam sacerdos dicat hoc est corpus meum, h quidem esse de substãtia fõæ, ita tã necessario requirit vt si omitterentur consecrãdi h fieret, sed eorum opinio iam reputatur improbabilis, vt notat Vasq. loco citto.

Primo a. conclusio pt probari ex traditione & vsu Eccliæ, in qua semper habita fũt vt necessaria & sufficientia ad consecrãdem panis, vt omnes Authores recte notarunt. 2do pt & jmo quoad jmam partem quæ est de necessitate sententiæ verborum verborum fa illa quatuor verba sũt necessaria ad significãdem conuersionem panis in Chri corpus quæ conuersio est effectus fõæ consecrãdi & illa verba sũt necessaria ad fõam consecrãdi panis, & ideo ab ordo Euangelistas qui describunt institutionem huius Smti, & a Divo Paulo ad Corinth. ij eadem verba magna diligentia obseruata fũt abq vlla varietate, qd etiam fit in omnibus liturgijs & in canone Missæ. deinde 2da pars sed sufficientia eorundem verborum ibi: qa per illa verba sufficienter significatur id qd effectum in Smto consecrãdi, id est, conuersio panis in Chri corpus, vt patet, & verba illa sufficiunt ad fõam consecrãdi panis. rursum eadem 2da pars pt: qa si verba secuta h sufficerent ad fõam consecrãdi esset qa vel alia Chri verba antecedentia vel consequentia esset necessaria, vel qa particula illa, enim, quæ in consecrãdo adhibetur post vocem, est, esset necessaria, aut qa consecrãdo h efficitur nisi adiungatur aliqua deprecãdo, sed nullum ex his dici pt &c. Maior pt, nihil aliud e. fingi pt qd potest requiri

ad suffi=

ad sufficientiam fōæ consecrationis panis. Minor probat: qa verba illa antecedentia accipite & manducate. n̄ pertinent ad significationem cui qd fit in hoc Smto, sed ad usum in quo n̄ consistit hoc Smtu, vt patet ex ordinatis, neq verba illa Chri Dni, qd pro vobis tradetur, vel alia si quæ sint et necessaria, cum omittantur ab Ecclia Romana quam in his errare affirmare. n̄ habet etiam sub pœna excommunicationis, vt patet ex cap° q de hæreticis. similiter particula, enim, referitur ad illa antecedentia accipite. & manducate, ac proinde sicut illa pertinet ad usum. adde, qd nullus Euangelista referens institutionem huius Smti nec S. Paulus neq in textu Latino, neq in græco, neq in Syriaco (nec hebraico, mentionem n̄ facimus qa nouum testamentum n̄ habemus in hebræa) hnt particulam, enim, in fōa consecrationis panis, vnde S. Thom. q. 78. art. 2. ad 4 docet illam solum addi ad Ecclæ Rom. ex conjecturine a S. Petro deriuata.

Denique qd deprecetur illa n̄ sint necessaria pte ex eo qd neq ex Scriptura neq ex traditione habemus illam attributam esse a Chro, cum tn totam & integram consecrationem peractam esse a Chro certum sit, & constet ex ijs verbis hoc facite in meam commemorationem.

Vtrum a. hæc verba, hoc est corpus meum, pati possint aliquam variationem absq destructione fōæ pertinet ad tractationem de Smtis in gnre, vbi communiter dici solet fōam Smti consistere facta mutatione in verba æquivalentia.

Objices: verba illa antecedentia qpriusquam praeferetur ec, sit necessaria vt fōa significare posit proferri in persona Chri, qa nisi Sacerdos verba illa præmittat n̄ pte constare, an in propria vel alicna persona loquatur & etiam verba illa necessario requiruntur ad fōam consecrationis panis. Re: nego ants, ad hoc e. vt Sacerdos loquatur in persona Chri & verbis illis, hoc est corpus meum denotetur corpus n̄ ipsius Sacerdotis sed Chri, sufficit si proferat illa n̄ proprio nomine sed nomine Chri, ad qd n̄ e necessarium proferre alia verba hoc ipso Chro, sed satis e si Sacerdos sua intentione tenendo personam Chri proferat verba consecrationis proinde ac si Chrs præsens illa proferret, hoc a. vt recte notat Vasq. disp. 197 cap. 1. quicunq Sacerdos efficit hoc pro qd iuxta intentionem Ecclie illa proferat, nam Ille Angelus qui Dei personam induens loquebatur Hebræis pullis, alys præmissis verbis in persona Dei loquebatur qum dicebat: Ego sum Deus ec. similiter Consulum Regum pte loqui in persona Regis quamuis n̄ præmittat alia verba quibus in actu signato declaret se loqui in persona illius.

Objices 2do: multi Patrum docent hoc Smtu conficiendum, similiter Græci in suis liturgys post illa verba hoc est

corpus

corpus meum petunt vt Deus faciat panem corpus Chri, vt hæ li=
turgia Chrysostomi, hæc a. deprecatio manifestè indicat verba
illa non esse sufficientia. Qui P. P. note prelum illegant quam
consecrationem, aut certe tm volunt quod precibus confiteatur hoc Smtm,
ita vt in illa confectione preces adhibeantur non eadem vt necessa=
rias sed tm præparatoria &c. ad illud a. qd de Græcis dicit,
missis alijs responsionibus, quæ videri posunt apud Bellarm. lib. 4
de Eucha cap. 3. Pdum e deprecatio ab illis adhibita tm exorari
Deum vt consecrat e corpus Chri sint vtilia suscipientibus; atq hoc
petunt quasi ndum facta est consecratio nimirum per repræsentationem
temporis consecrationem antecedentis, sicut etiam Eccla tempore
Adventus orat vt nubes pluant Iustum per repræsentationem illius
temporis quo Chrs Dominus advenerat, e in Missa defunctorum
ret. repræsentationem temporis quo hiæ debebant separari a corpore
dicit: libera eos de ore leonis &c.

Dico 2do. ad fam consecrationis veni necessaria et
e sufficiunt verba illa: hic est calix sanguinis mei. vel æqui=
valentia. Hæc communis sententia, pro qua plures citat Suarez disp. 78.
sect. 1. e Vasquez disp. 198. e cap. 3. e tm contra aliquos.
Prima pars nstros dt de necessitate illorum verborum ptt: qa
illa verba vel æquivalentia sunt necessaria ad significandam con=
versionem vini in sanguinem Chri. 2da pars quæ e de suffici=
entia ptt: qa si eadem verba non sufficiunt maxime d qa sunt ne=
cessaria illa quæ Romana Eccla addit: Novi e æterni testa=
menti &c, sed hæc non est necessaria ptt, imo, qa sine illis conversio
vini in sanguinem Chri sufficienter saluetur. vnde Damasc. lib. 4.
de fide orthodoxa cap. 14. Ambrosius 4 de Smtis a cap. 5. e alij
Patres assignant verba a nobis in contrio posita pro forma
consecrationis sanguinis nullis alijs adiunctis.

Addo qd si verba illa non sufficiant sequitur ea
per se sumpta esse falsa, quamuis per se hant effectum sensum inde=
pendenter a posterioribus verbis e expresse significent sanguinem
Chri ibi esse præsentem in eodem instanti quo significantur, neq e.
adhoc determinantur per verba sequentia, vt ptt. præterea in
liturgijs Græcorum e aliarum Ecclarum non habentur ora illa verba
novi e æterni testamenti &c; ex quo probabiliter inferri est
huiusmodi verba non esse necessaria, ac proinde ad fam sufficere illa
hic est sanguis meus sue hic est calix sanguinis mei. quæ
cum sufficienter significent conversionem vini in sanguinem e
quælibet fra Smtalis efficiat id qd significat, sequitur eadem

verba

verba per se sumpta sufficere ad efficiendam veracem conversionem.

Obyces I. S. Thom. q. 78. art. 3 consec. verba illa: Novi et æterni &c. esse necessaria ad form. consecrandi vini. Sed S. Thom. esse in illa sententia, vt ipse ex sectio & aperte cum alijs fatetur Cajetanus ibi, quamuis nulli alij Thomistæ negent, verum in hac re sequimur communem sentiam Patrum, Patres cit.tos & liturgias quarum supra fecimus mentionem, quasq. ipse D. Thom. radabiliter dicitur secutus fuisse si vlosset.

Obyces 2do: quæ supra allata et contra j conclusionem quibus eodem modo Sr quo supra. nec aliud addimus nisi 3do Pp. quando suis Sacrorum appellant precies vt loquantur, qua eadem sua implicite continent invocatione divinæ virtutes ad effectum Sacr. efficiendum.

CAPVT II.

An verba consecrationis dicantur historice, vel affirmative.

Adverterdum est historice sive narrative aut recitative dici illa verba, per quæ nil intendimus significare vel affirmare aut negare, sed tm narrare id alij dixerit, vt si dicas: Christus dixit Verbum esse consubstantiale Patri; aut si cum Propheta: dixit insipiens in corde suo non est Deus, tunc c. non asseris Deum non esse neq Verbum esse consubstantiale Patri, sed tm relinquis referentium vel peccatorem id dixisse, verba vero illa per quæ intendimus aliquid affirmare dicuntur significative sive affirmative. ita sentit proporbe quisque abbatis & an Sacerdos per verba consecrationis intendat affirmare aliquid nempe in persona Chri, an vero tm referre id qd Chrs dixit.

Prima sententia docet verba consecrationis a Sacerdote dici solum historice & recitative. Durandus in 4 dist. 8 q. 2. ad j. Maior Ibidem q. 2. § 2do arguitur. Catering in opusc. quibus verbis Chrs consecrarit. & alij apud Vasquez. disp. 200 cap. j.

2da sententia docet verba consecrationis proferri a Sacerdote non solum historice sed etiam affirmative & significative in persona Chri. Soto in 4 dist. 11. q. j. art. j. post 2dam sententiam. Konings in art. 3. q. 78. dub. j. Suarez disp. 78. sect. 4. & alij ab eo relati, quos tm Vasquez loco citto negat esse in hac opinione.

Tertia sententia tenet verba consecrationis a Sacerdote proferri non recitative sed tm affirmative. Vasq. loco citto cap. 2 & alij apud eum.

Dico

Dico jmo. verba consecrationis a Sacerdote proferuntur aliquo modo recitative sive repraesentative, quatenus Chrus dum illa per Sacerdotem profert repraesentat seipsum loquentem in propria persona in ultima coena, atque id nobis facile dabunt non solum Authores 2dae sententiae, sed etiam Vasquez, ut patet ex ijs quae ipse docet disp. 200 cap. 3. num. 22.

Pbt: quia Sacerdos verba consecrationis ea ratione profert qua profert illa qui pro vobis effundetur etc, ut per se constat, sed dum haec verba profert repraesentat Christum nocte qua captus est loquentem de effusione proprie sui sanguinis facienda die sequenti, hoc a. patet: quia si huiusmodi verba non significarent repraesentative effusionem illam propriam sanguinis faciendam, deberent significare effusionem impropriam quae fit in Sancto, ubi vere et proprie sanguis non effunditur cum re ipsa non separetur a corpore, atque Chrysost. homil. 83 in Matth. praedicta verba refert ad passionem Christi, ad quam solam ea spectare pluribus egregie probat Vasq. disp. 190 cap. 1. et 2. ubi docet quod si verbum effundetur potest illigi de effusione impropria et Sanctali, similiter haeretici vocem corporis et sanguinis possent eodem modo explicare, ita ut per ea non corpus aut sanguis proprie sed figura corporis aut sanguinis significetur, ut facit Calvinus.

Dico 2do. verba formae consecrationis a Sacerdote proferuntur significative et affirmative, ita 2da et 3tia sententia. Pbt: quia formae Sanctorum significant id quod efficiunt, ideo e. dicuntur esse signa practica et verba illa significative proferuntur a Sacerdote, alioquin sicut nihil significarent ita nihil efficerent. Confirmat: quia ex Trid. sess. 13. cap. 2. sub singulis speciebus Sanctalibus quaedam est ex vi verborum quae scilicet per verba formae significantur ibi adesse, hoc a. esset falsum si verba consecrationis non proferentur affirmative.

Ex dictis constat verba consecrationis non ita proferri historice ut nihil significent, id a. Vasq. disp. 200 cap. 2 et nonnulli alij recentiores probant ex eo quod repugnet, inquiunt, simul ab eadem persona proferri historice et significative, sed revera hoc non repugnat, interdum e. aliquid nobis obijcienti aut interroganti dicere consueuimus cum tali sic respondeo intendens simul referre illius verba et nostram sententiam aperire, ut v. g: si quis interroget nos: cur quidam pueri ludunt trocho, alij pila, alij folle etc, benedicimus sic respondet Poeta: trahit sua quemque voluptas. his a. verbis non modo significamus quid nos sentiamus de quaesito facto, sed etiam intendimus referre quaedam poetam loquentem, quod est loqui significative et recitative simul. sic igitur Sacerdos verba consecrationis potest duplici intentione proferre nempe intentione

referendi

referendi quo Chrs fecerit tunc repetendi eis verba & simul inten=
tione significandi id, qd fit in Smto. hoc a. posito verba consecrans
si haberent duplicem sensum, qa pro ~~recitatur~~ vt ~~dicitur~~ recitative nihil signi=
ficabit, similiter intentio referendi aut recitandi verba consecrans
per se sumpta, nulla ratione sufficeret ad consecrationem, sola a. inten=
tio dicendi verba recitative, est de ratione consecrationis, qa de ratione huius
intentionis sacerdos loquitur in persona Chri & significat quid
fiat in ipso Smto. atq si quis contendat Sacerdotem proferre verba
consecrationis tum recitative in persona sua tum significative in persona
Chri, nihil impossibile contendit, hoc tn nos rejicimus si quidem eo qd
Ambrosius, vt nonnulli volunt, lib. 4 de Smtis cap. 4 asserant Sacer=
dotem, cum peruenit ad efficiendum Smtu, iam si suis sed vti sermo=
nibus Chri, siquidem Sacerdos licet verba consecrationis proferret etiam
recitative adhuc poet dici si suis sermonibus vti, sicuti si quis carmen
alicuius Virgilij recitet is dicitur si suis sed Poetis verbis vti.

Ratio igitur cur censeamus verba consecrationis a Sacerdote
si dici recitative proprie loquendo, e qa Sacerdos recitative proferret
verba consecrationis, ea vt sic proferret in persona sua, atqui indecens e
vt cum persona Chri, qui e Sacerdos sanctus, impollutus e segregatus a pecca=
toribus, conungatur e misceatur ~~cum~~ persona Sacerdotis peccatoris
in ipsamet actione sacrificandi.

Dices: particula, enim, posita in consecratione eis verba
connectit cum illis precedentibus, accipite e manducate, acci=
pite e bibite, atqui verba hac dicuntur recitative. & e verba
ipsa consecrationis recitative dicuntur. Rs Sacerdotem per illud
participium, dicens, paulo ante consecrationem prolatum nos ad=
monere se verba sequentia proferre nomine ipsius Chri, vnde cum Sa=
cerdos in persona Chri dicat etiam illa verba accipite e manducate,
accipite e bibite, bene subtexitur particula illa, enim, siqui=
dem per illam redditur ratio cur Apli deberent bibere aut manducare,
ex eo qd Chrs ipsis offerebatur.

R Obicies: si Sacerdos formam vini significative
profert in persona Chri, sequitur eandem formam esse falsam: qa
Sacerdos eo modo pronunciat verba illa, qui pro vobis effunde=
detur, quo profert illa hic est calix sanguinis mei, vt sit, sed
hac vnionem dicat significative. & e illa, ac proinde Chrs per
Sacerdotem significat rem sanguinem esse rem effundendum,
cum tn id sit falsum, siquidem Chrs resurgens ex mortuis iam n
moritur. Rs cum Vasquez disp. 100. cap. 3. hoc Smtu ita esse a
Chro institutum, vt ipse voluerit in illo si solum vere fieri nomine

sui

sui totum id qd ipse fecit per consecrationem in nocte coenae, nempe conversionem partis in proprium corpus & conversionem vini in sanguinem, sed etiam totum id qd ipse immediate fecit eadem nocte dum consecraret quasi in comoedia vel tragoedia repraesentari per ipsum Sacerdotem vt per suum Ministrum, ita vt mana quae a Sacerdote consecratur repraesentet manam a Christo consecratam, verba a Sacerdote prolata nomine Christi, repraesentent verba ab ipso Christo immediate prolata, tempus quo Sacerdos consecrat repraesentet illud tempus nocturnum quo Christus consecravit, & sic deinceps. quod a Christo voluerit praedicta haec fieri a Sacerdote totum id qd ipse fecit tunc, colligitur ex iisdem Christi verbis Luc. 22. post consecrationem relatis: hoc facite in meam commemorationem. ex his a. ita qd haec iniuria repraesentationis Sacerdos verè dicit qui pro vobis effundetur nempe repraesentans Christum loquentem illa nocte quae tradendus & post, quam illius sanguis effundendus erat.

Ex dictis a. colligi is qd licet Sacerdos in Christi persona repraesentet eundem loquentem in nocte coenae, qd tn verba illa ab eodem Sacerdote prolata hic est calix sanguinis mei in hoc tempore quo proferuntur significant sanguinem Christi contineri sub accidentibus vini demonstratis, dicendum est, qd ipsum in hunc locum reiecimus, ex vi verborum in Sinto sanguinis esse quidem totum sanguinem quem nunc Christus habet in coelo, n tn si quid sanguinis diminuit in cruce vel in clavis reliquit id esse in Sinto, qd verba illa hic est calix sanguinis mei intelligenda sint de sanguine quem Christus vltimo habuit, vt itt ex communi modo loquendi, n. a. de ijs sanguinis particulis quas n resumpsit cum illae deberint esse Christi sanguis, sicut etiam cum Christus vinum consecravit sub eius accidentibus n sumpsit eas particulas sanguinis quae genitae sint in Christi corde vel hepate. post eandem consecrationem, qd nondum erant ipsius Christi sanguis, qd a. in Christi corpore n nullae particulae sanguinis a punctio illius consecrationis genitae sint itt: qd quemadmodum nutritio nunquam nisi morte interrumpitur, ita neq hepar, qd manam nutritioni praebat, cessat unquam a generatione ~~et~~ sanguinis nisi morte intercipiat.

Dues: ex vi verborum poni debet solum ille sanguis in passione effusus, vt itt ex ijs Christi verbis: qui pro vobis effundetur, etc. Respondent nonnulli ita esse; alij vero dicunt totum Christi sanguinem effusum esse, & ideo totum esse ex vi verborum, qd a. toto Christi sanguis in passione effusus sit dicunt primo patere ex eo qd, vt ex vulnere lanceae videtur

constare,

constare, sanguis qui remanserat in Chri corpore effusus ē.
Sed contra, qa n̄ ē probabile qd Chrus in passione totum
oīo sanguinem effuderit nisi velimus id factum ēe per mira=
culum, cuius tn̄ nullum habemus fundtu, qd a. id n̄ sit proba=
bile ptt: qa sit sit calix vitreus in quo sit aqua etiamsi ca=
lice inverso effundatur aqua, nihilominus aliquid aquæ rema=
net adhærescens interioribus calicis lateribus, vt ptt ex eo qd
digitus admotus ijsdem lateribus madescit, ē tn̄ sanguis multo
facilius adhærescit interioribus lateribus venarum ē sinuum qui
sit in iecore, corde, ē alijs partibus corporis in quibus sanguis latet,
quam aqua lateribus calicis vitrei, cum huiusmodi calix vitreus sit multo
lævior quam vasa sanguinis. rursum sanguis ē multo magis gluti=
nosus ē adhærescens quam sit aqua vt ptt ad tactum ē si semper ali=
quid aquæ lateribus vasis vitrei adhærescit, idem multo magis asserendum
ē de Chri sanguine, nisi velimus, vt dixi, ponere in hac re miraculum
absq necessitate. qd si interdum PP. videntur dicere Chrum pro nobis effudisse
totum sanguinem, id accipiendum ē moraliter n̄ physice, sicut etiam
dicimus calice inverso totam aquam in eo contentam effundi, quamvis
semper aliquid aquæ lateribus calicis adhæreat.

Rdendum ē igitur verba illa qui pro vobis effundetur,
vere enunciari de Chri sanguine qui ex vi verborum ponitur in Smto,
nam licet totus Chri sanguis n̄ sit effusus, vt diximus, tn̄ per synecdochen
vel moraliter de toto illo sanguine verificari pōnt, neq eadem verba
pōnt impedire quo minus totus sanguis qui nunc ē in Chri corpore ex
vi verborum ponatur in Smto, cum ē: illa verba qui pro vobis effun=
detur sint, vt vidimus extra ēctiam fōæ consecrationis vini, ē verba eiusdem
fōæ absolute significent Chri sanguinem, videtur sequi totum sangui=
nem qui nunc ē in Chri corpore ēe in Smto ex vi verborum, etenim
si prædicta verba qui pro vobis effundetur n̄ hab adderentur, adhuc
fieret eodem modo consecratio, atq totus Chri sanguis ēēt sub speciebus vini
ex vi verborum, qa nullum ēēt verbum rave cuius hac potius sanguinis
pars quam altera ēēt in Smto, ac proinde totus ēē debet, alioquin simili=
ter dici pōēt nec totum Chri corpus ēē ex vi verborum in hoc Smto. addo
tn̄ cum dicitur totum Chri sanguinem ē totum illius corpus ēē ex vi ver=
borum in hoc Smto, hoc illigendum ēē solum de totalitate morali, id a.
addo, qa fortasse dici pōēt verba Smtalia habitura veritatem etiam si
aliqua particula sanguinis vel corporis atomo similis deēēt in Smto.

Caput III.

CAP. VI. III.

An forma Consecrationis sint vera?

Supponendum è quamlibet propositionem in instanti suæ prolationis è significativam, quamuis è. neq cong propositionis neq eiusdem soni ~~ꝓ~~ partes possint in eodem instanti pervenire ad aures audientis, eo, ꝓ cong, ut ~~sitat~~ experiatur, prig percipiatur a vicinioribus quam remotioribus, qualibet tñ propositio in instanti suæ prolationis hꝫ oia requisita ex parte sua ad significationem, ac proinde in eo instanti è significativa.

Supponendum 2do ꝓ licet propositio de dno adiacente, hat effectum sensum pro instanti in quo prolatum sit primo verbum, est, si numerum ipsum post ipse sit prolatum, in propositionib⁹ th terby adiacentis affirmativis vel negativis cong copula coaliter refert ad instans in quo primo incepit è prolata ultima syllaba predicati. ~~ꝓ~~ ex eo ꝓ si quis volendi dicere Sol è eclipsatus dicat Sol è è immediate post adiectum solem, è è et eclipsatum relinquat illam vocem ~~dicit~~ eclipsatus in tali casu ñ censetur dixisse falsum.

Supponendum è 3tio predicata quæ ponuntur in propositione tertij adiacentis è duplicis generis, quædam ea. et quæ si ponantur post aliud predicatum hoc è ratione qui totam propositionem modificant, nec determinant ad alium sensum, quem alioquin propositio ñ haberet predicato illo ñ addito, nequidem ratione talis determinationis vis è significationis copulæ in huiusmodi casu refertur ad ultimum prolationis predicati determinantis è determinantis hoc è corpus meum lapideum, predictum illud lapideum determinat è trahit predictum predicatum, corpus meum, ad alium sensum, è ideo huiusmodi propositio ñ censetur habere completum sensum nisi cum primo incepit è prolatam ultima syllaba vocis lapideum; alia vero ~~ꝓ~~ predicata quæ in propositione post aliud predicatum ponuntur ñ trahunt illud ad alium sensum, sed hꝫ ratione predicati ~~ꝓ~~ distinctam, ꝓ videlicet virtualiter constituit novam propositionem, vt etiam recte notat Suarez tra. 6o. sect. j. atq in hoc casu nisi ante prolationem copulæ ad sus intentio vim è significationem eiusdem copulæ suspendendi usq ad absolutionem posterioris predicati, siue per posterius predicatum determinandi primum, vis è significatio copulæ ita refertur ad primum predicatum, vt si propositio sit practica in instanti determinativo ultima syllaba eiusdem primi predicati eadem propositio hat suam vim è effectum, atq ita sit vera independenter a prolatione posterioris predicati, quoniam e. in ~~fra~~ consecrationis aliis verba illa nosce novi è eterni ~~et~~ predicata huius

2di

eadem generis, idem, vis copulæ eiusdem fœdæ refertur ad illud peccatum
carnis mei ore independenter a sequentibus verbis, et quidem ex in-
stitutione Christi, vt satis constat etiam ex eo qd in fœda consecratio panis
vis et significatio verbi refertur ad illud peccatum, corpus meum, independen-
ter ab illis verbis, quod pro vobis tradetur ab ipso pro addotis, atq
hoc patet ex ipso vsu Ecclesiæ Romanæ, qua in consecratione panis omittit
illa eadem verba quod pro vobis tradetur quamq ipsi certae minime rugi-
cari et, vt videmus.

Supponendum e qto quamvis ad vlteriorem vocem tum conse-
cratio panis tum consecratio vini potest addi aliqs alius peccatum distra-
hens ad determinatiam per propositionem at alium sensum longe diuer-
sum, vt si diceres hoc e corpus meum lapideum, fœda tamen vtriusq consecratio
e sufficienter significatiua absq eo qd per aliquam moram temporis con-
sequentem ad finem earundem fœderum ~~postmodum~~ constat nullum alius
peccatum distrahens addi, qd scilicet saltem rade circumstantia-
rum, in quibus proferuntur a Sacerdote volente consecrare,
sufficienter in instanti terminatiuo prolatis verbis Sma-
lium illiquantur nullum aliud peccatum distrahens sensum pro-
positionis addendum e post illud instans. his præmissis dub-
ficultas remanet: an verba Smbalia quateng vera sunt rade
veritatis sint cda conuersionis Smbalis quam significant.

Dicendum e formas Smbales e cdam conuersionis
Smbalis n quateng sit vera, sed quateng sit significatiua vta vt pris illi-
quantur e significatiua quam vera. S. Thom. q. 78 art. 5. ad 3. vbi docet
significationem fœderis præuilegi rei significatæ ordine nata. Vasq. disp. 102
cap. 2. num. 4 e apud ipsum Scotus. e contra Sotum in 4 dist. 11. q. 1.
art. 5. vbi docet significationem e veritatem propositionis Smbalis e cdam
conuersionis.

Sotus: qa verba Smbalia cum sint signa practica ideo effici-
unt conuersionem Smbalem qm eam significant. E rade significationis effi-
cunt eandem conuersionem n a rade veritatis, cum habeant eo ab
ipsa conuersionis existia habet, siquidem ois propositio ideo e vera vel
falsa qa res e vel non e, atq ita cum veritas sit conformitas propositio-
nis cum obto e huiusmodi conformitas necessario supponat obtu nec vlla
rade ab eo supponatur, sequit veritatem nullo modo pte e nata priorem
obto propositionis cuius ipsa e veritas, sed tm nata posteriorem e quasi
effectum.

Obiicies: si propositiones Smbales et cda conuersionis n rade
veritatis sed tm significationis, sequit, eas e falsas, qd patet: qa sequit illas e
in aliquo priori nata significatiua, ita in eo priori n et vera, qa in eo n
existit

existit obtu qd per ipsos significat existere &c. sit falsæ in eodem priori
naæ. Rº propositiones Smtales in quodam priori naæ ee significativas
in quo ndum illiguntur ee veræ, qa cum in eo priori n existat ipsarum obtu
cuius existia e de rone veritatis earundem propositionum, neq pro eo priori
pt ee veritas in ysdem propositionibus, igitur pro illo priori signo proposi-
tiones Smtales abstrahunt a veritate n a. pro eodem signo veritatem
excludunt, ac proinde n sit falsæ in illo signo. Adde n solum propoes
practicas, quales sit fóa pr Smtoru, ee in aliquo priori significativas in
quo n sit veræ, sed etiam id verificari de propositionibus speculativis,
sicut e. veritas e passio entis, ita etiam veritas foalis propositionis
speculativæ saltem iuxta nru modum illigendi e proprietas illius, licet
fortasse ab illa inseparabilis, quando scilicet propositio e vera.

Obicies 2do: D. Thom. art. 5. q. 78 docet foas Smtales
ee operatrices rade veritatis. Rº D. Thom. ibi tm vult verba con-
secraois effectum suum operari n quidem rade suæ veritatis foalis sed
rade veritatis radicalis sive eo qd sint verba primæ veritatis sive Chri,
et ideo determinata ad veritatem foalem pro alio signo naæ posteriori,
atq hoc modo Roningh dubio proposito in eundem artm 5. defendit foas
Smtales rade veritatis operari effectum suum.

DISPVTATIO VII

De effectibus Sacramenti Eucharistiæ

CAPVT I

Quando hoc Sacramentum sortiatur effectum suum, id est, Gratiam?

Supponendum e certum ee de fide qd Eucstiæ Smtu conferant graam tan-
quam augmentum qddam graæ pcedentis, constat ex Concilys quæ hs Vasq.
disp. 203 cap. 1. sed præcipue ex florentino in decreto Eugeny 4. §. 3tiu
8. ubi dicitur effectum huius Smti ee augmentum graæ. rao a. huius
rei e, qa Smtu Eucstiæ cum sit institutum ad modum cibi e potus
naalis, de naa sua vitam spiritualem graæ psupponit in recipiente

eandemq